

Zmarł ppłk Ludwik Misiek

#Lotnictwo cywilne #Ludzie #Obrona terytorialna 2 stycznia 2019

Ludwik Misiek urodził się 12 sierpnia 1926 w Pleszewie w powiecie Jarocin. Jego ojciec, Ignacy Misiek był podoficerem zawodowym 70. pułku piechoty w Pleszewie. Matka Maria, z domu Grzegorowska, do 1939 wychowała pięcioro dzieci.

/ Zdjęcie: Aeroklub Poznański

Przed wybuchem II wojny światowej ukończył Szkołę Powszechną i zdał egzamin do Gimnazjum i Liceum w Pleszewie. We wrześniu 1939, w wyniku ewakuacji, znalazł się wraz z matką i rodzeństwem pod Lwowem, gdzie 9 września 1939 na stacji Komarno-Buczały, w czasie nalotu bombowego 6 samolotów Heinkel He 111, zginął jego 11-letni brat Jan, a sam Ludwik został ranny. Ojciec walczył w tym czasie z Niemcami pod Warszawą. Do maja 1940 przebywał pod okupacją sowiecką we Lwowie, początkowo w Katarynicach, a od listopada 1939 w klasztorze ojców Zmartwychwstańców we Lwowie. Tam, po przypadkowym aresztowaniu przez ukraińską milicję w kwietniu 1940, znalazł się w rękach NKWD. W więzieniu NKWD w klasztorze Brygidek przesłuchiwał go komisarz Iwan Sierow. Od deportacji na wschód uratowała go tłumaczka NKWD, żona polskiego oficera. Po zwolnieniu z więzienia, 28 maja 1940, w ramach wymiany ludzi między okupantami, przez Przemyśl wrócił do Wielkopolski i zamieszkał z rodzicami w Topoli Małej powiat Ostrów Wlkp.

Od grudnia 1942 pracował w Mleczarni Powiatowej w Ostrowie Wlkp. W tym czasie został przez ojca włączony do współpracy z Armią Krajową. Ojciec, sierżant zawodowy (później chorąży) Ignacy Misiek ps. *Misiura, Gustaw* był Komendantem Placówki *Aluminium* Armii Krajowej w obwodzie *Staw* (Ostrów Wlkp.). Brał wtedy udział w ubezpieczaniu spotkań i odpraw konspiracyjnych na obszarze Inspektoratu AK *Źródło* (Ostrów) i był łącznikiem placówki. Równocześnie, mając dużą swobodę poruszania się (ze względu na konwojowanie mleka), brał udział w akcjach charytatywnych na rzecz rodzin AK-owców – ofiar gestapo – i w stałym przekazywaniu masła z komórki AK w mleczarni na użytek Komendy Obwodu *Staw*. Po ukończeniu 17 lat, w dniu 9 października 1943, został przez *Gustawa* zaprzysiężony do AK i otrzymał pseudonim *Robert*. Wypełniał zadania kurierskie (między obwodami) oraz brał udział w transporcie broni i materiałów dywersyjnych z Pleszewa do Ostrowa. W 1943 został awansowany do stopnia st. strzelca, a w 1944, po przeszkoleniu, do stopnia kaprała. Podano go wówczas do odznaczenia Brązowym Krzyżem Zasługi z Mieczami. W l. 1943–1945 był członkiem i dowódcą drużyny plutonu Kedywu w Ostrowie Wlkp. W dniu 6 listopada 1944 został w mleczarni aresztowany przez gestapo, a w Raszkowie aresztowano ojca, który został przekazany do Radogoszczy, a następnie w styczniu 1945. zamordowany tam przez hitlerowców. Ludwik po przesłuchaniach przez gestapo został zwolniony.

Od 20 stycznia 1945 był dowódcą 6. Drużyny działającej w ramach II plutonu (dowódca plut. Wacław Majchrzak ps. *Piotr*), w składzie kompanii Kedywu *Lech* (dowódca ppor. Władysław Urban ps. *Żbik*). W styczniu 1945, w trakcie wycofywania się rozbitych oddziałów Wehrmachtu, brał udział w obronie miasta Ostrowa, zdobywał i magazynował broń i materiały wybuchowe dla placówki *Aluminium*, brał udział w potyczkach z nieprzyjacielem w rejonie Topoli Małej i m. Tarchały, w odparciu niemieckiego rozpoznania pancernego na kierunku Tarchały–Ostrów Wlkp. oraz w rozbrajaniu Niemców. Po rozwiązaniu Armii Krajowej nie ujawnił się. Do 20 sierpnia 1945 należał do oddziału partyzanckiego por. Ludwika Sinieckiego (ps. *Szary*) w Obwodzie Ostrów Wielkopolskiej Samodzielnej Grupy Ochotniczej *Warta*.

Od wiosny 1945 Ludwik Misiek uczęszczał do Gimnazjum i Liceum Męskiego w Ostrowie Wlkp., które ukończył maturą w 1948. Po wojnie był szykanowany jako były żołnierz AK, w 1948 w czasie rozpoczynania studiów oraz w latach 1950–1953, kiedy jako pilotowi szybowcowemu zakazano mu startu w Szybowcowych Mistrzostwach Polski i międzynarodowych zawodach szybowcowych oraz zakazano mu latania na samolotach. Mimo szykan ukończył Wydział Budownictwa Lądowego Szkoły Inżynierskiej w Poznaniu, a później Politechnikę Poznańską (1967–1969), uzyskując tytuł magistra inżyniera budownictwa lądowego. Związek małżeński zawarł w 1954, dochował się dwójki dzieci.

Pracując od 1952 zawodowo projektował i budował dziesiątki mostów, wiaduktów, dróg, urządzeń podziemnych oraz budynków mieszkalnych, usługowych, hotelowych i sportowych oraz stadionów. Pracował w Wojewódzkim Zarządzie Dróg Publicznych w Poznaniu (6 lat), przez 6 lat prowadził własne przedsiębiorstwo budowlane oraz przez 2 lata własne biuro projektów. Na części etatów pracował w Biurze Projektów Budownictwa Komunalnego w Poznaniu i Wojewódzkim Biurze Projektów – Poznań oraz w Zarządzie Głównym Aeroklubu PRL i Wojskowym Klubie Sportowym „Grunwald” w Poznaniu. Od 1963 pracował w Zakładach Projektowania i Usług Inwestycyjnych Invest Projekt w Poznaniu (projektował m.in. dzielnice mieszkaniowe Piątkowo i Winogrody, hotele Polonez i Poznań). Przez trzy lata (1977–1980) za pośrednictwem PHZ Polservice pracował w Libii (prowincja Fazzan) w m. Sabha, w charakterze głównego projektanta-urbanisty. Na emeryturze od 1986.

Vice-Prezes Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej Okręg Wielkopolska, którego członkiem był od 1989. Współzałożyciel Klubu Historycznego im. Generała *Grota* Roweckiego przy Instytucie Pamięci Narodowej w Poznaniu, członek Społecznego Komitetu Budowy Pomnika Polskiego Państwa Podziemnego i Armii Krajowej w Poznaniu, współautor Pomnika Armii Krajowej w Licheniu. Inicjator nadania Aeroklubowi Poznańskiemu im. Wandy Modlibowskiej w 2001.

W l. 1946–1955 był pilotem szybowcowym Aeroklubu Ostrowskiego. W tym okresie uzyskał Złotą Odznakę Szybowcową (nr 39). W l. 1955–2018 reprezentował barwy Aeroklubu Poznańskiego. Był pilotem szybowcowym I klasy. 30 września 1955 uzyskał Diamentową Odznakę Szybowcową (nr 21) w uznaniu lotu na przewyższenie (5600 m, 21 maja 1953 w Ostrowie), przelotu docelowego 304,3 km (22 maja 1955 z Tarnowa Podgórnego do Warszawy) i przelotu otwartego 552 km (18 czerwca 1955 z Podrzewia do Tyszowiec). W 1955 został wyróżniony odznaką Mistrza Sportu, zwyciężył także w Całorocznych Zawodach Szybowcowych o Memoriał Ryszarda Bitnera (1955).

Był trzykrotnym rekordzistą szybowcowym Polski ustanawiając następujące rekordy: prędkość przelotu na trasie Tarnowo Podgórne – Warszawa, odległość 304,3km, prędkość 100,3km/h, 22 maja 1955; odległość przelotu docelowego na trasie z Podrzewia do Tyszowiec, odległość 552,3 km, 18 czerwca 1955; odległość przelotu docelowo-powrotnego na trasie Kobylnica – Olsztyn – Kobylnica, odległość 533,6km, 6 lipca 1959 (rekord świata).

Był członkiem Szybowcowej Kadry Narodowej, a także członkiem Komisji Sędziowskich na Szybowcowych Mistrzostwach Świata w Lesznie (1958 i 1968). W latach 1964–1966 pełnił funkcję Inspektora Nadzoru Budowlanego w Wydziale Lotniskowym Zarządu Głównego Aeroklubu PRL. Przez wiele lat zasiadał w Zarządzie Aeroklubu Poznańskiego, był członkiem honorowym Aeroklubu Poznańskiego i Aeroklubu Polskiego. Pozostał czynny jako pilot do 2006r.

Msza święta w intencji śp. Ludwika Miśka odbędzie się w dniu 4 stycznia 2019 o godz. 9:30 w kościele pod wezwaniem Najświętszej Marii Panny z La Salette przy ul. Ścinawskiej 49. Uroczystości pogrzebowe odbędą się na Cmentarzu Junikowskim o godz. 11:10.

Na podstawie informacji Aeroklubu Poznańskiego

© Wszelkie prawa zastrzeżone, 2007-2025 Altair Agencja Lotnicza Sp. z o. o